

Arrest

nr. 206 233 van 28 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. VAN LAER
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN LAER, die verschijnt voor verzoeker, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 26 november 2015 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 10 december 2015 asiel aan. Op 31 januari 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Char Gul, ook gekend als Musazai, gelegen in het district Maidan Shahr in de provincie Maidan Wardak. U bent Pashtoun van etnische origine en hangt de soennitische strekking van de islam aan.

Na het Suikerfeest op 18 juli 2015, twee weken voor u vertrok uit Afghanistan, kreeg u nieuwe burens. Ze woonden er met vier of vijf personen, onder wie K. A. (...), K. S. (...) en S (...). De andere persoon kende u niet, u had niet veel contact met hen. Ze hebben er maar twee weken gewoond. Na twaalf dagen werden de burens door de overheid gearresteerd. Ze behoorden tot de taliban. Twee dagen later werd uw huis aangevallen door de taliban. Op dat moment was u in het huis van uw oom A. G. (...) op bezoek bij uw oma. De taliban drongen via het dak uw huis binnen. Toen uw vader de kamer uit kwam werd hij doodgeschoten. De taliban beschuldigde uw vader ervan informatie te hebben doorgegeven aan de autoriteiten. Ze dachten dat jullie spionnen waren. Uw moeder is met uw broer naar uw oom, A. G. (...), gekomen om u te vertellen wat er gebeurd was. Toen u thuiskwam zag u uw vader op de grond liggen en bent u flauwgefallen. De dag erna werd uw vader begraven. Na de begrafenis van uw vader bent u vertrokken naar België. In totaal was u ongeveer twee maanden onderweg. U reisde met een smokkelaar via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië en Duitsland. Op 26 november 2015 kwam u aan in België, waar u op 10 december 2015 uw asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een medisch attest voor.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vermoord te worden door de taliban.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS 1, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu dient er opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt tot aan uw vertrek naar Europa te hebben gewoond in het dorp Char Gul in het district Maidan Shahr van de provincie Wardak (CGVS 1, p. 5). U legde gedurende het volledige gehoor immers uitermate gebrekkige verklaringen af over uw leven in Afghanistan en uw beweerde herkomstregio.

Voorafgaandelijk moet worden gesteld dat u overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 14 januari 2016 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3, §2, eerste lid, 2° en 6 tot 8 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, en laatst gewijzigd bij wet van 12 mei 2014, en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: 'Op basis van het voorgaande onderzoek kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat M. K. (...) op datum van 14-01-2016 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 een goede schatting is'. Bijgevolg kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u op het moment van uw asielaanvraag 17 jaar oud was. Het feit dat u intentioneel de Belgische asielinstellingen trachtte te misleiden, tast uw geloofwaardigheid aan.

Voorts moet worden opgemerkt dat er enkele opvallende hiaten werden vastgesteld in uw geografische kennis over de directe omgeving van uw dorp Char Gul (CGVS 1, p. 5). Hoewel u enige kennis heeft van dorpen die zich in de directe omgeving van Char Gul bevinden, blijkt u sommige onder hen niet correct te kunnen situeren (CGVS 1, p. 5 en CGVS 2, p. 3-4). Zo verklaarde u dat als u in uw dorp staat en u in de richting van het dorp Deh Afghanistan kijkt, het dorp Taitemor zich rechts zou bevinden (CGVS 1, p. 5), volgens de informatie op de beschikbare kaarten zou Taitemor zich dan echter aan de linkerkant situeren. Ook verklaarde u dat het dorp Taitemor gesitueerd is in het district Maydan Shahr (CGVS 2, p. 3), terwijl volgens de informatie op de beschikbare kaarten dit echter al zou toebehoren tot het district Nirkh. Daarnaast is het opmerkelijk dat u nog nooit van de nabijgelegen dorpen Awal Khel, Payaro Khel en Badin Khel heeft gehoord (CGVS 2, p. 3). Ook wanneer er naar het nabijgelegen dorp Amar Khel werd gevraagd, kon u dit niet correct situeren (CGVS 2, p. 4). U verklaarde dat Amar Khel, als u vanuit uw dorp richting het districtscentrum kijkt, recht voor u gesitueerd is, terwijl dit volgens de informatie op de beschikbare kaarten aan de linkerkant is (CGVS 2, p. 4). Verder kon u eveneens het districtscentrum niet correct situeren (CGVS 1, p. 5). U verklaarde dat het districtscentrum achter u ligt wanneer u vanuit uw dorp naar Mekka kijkt, terwijl het districtscentrum volgens de informatie op de beschikbare kaarten rechts ligt (CGVS 1, p. 5).

Ook bleek u een erg beperkte kennis te hebben van belangrijke personen in uw provincie. U kon wel de provinciegouverneur ten tijde van uw vertrek uit Afghanistan, Hayat Hayatullah, benoemen (CGVS 2, p. 7), maar toen er werd doorgevraagd kon u helemaal geen correcte informatie geven over deze persoon (CGVS 2, p. 7). Gevraagd naar hoelang Hayat Hayatullah al provinciegouverneur was vooraleer u vertrok uit Afghanistan verklaarde u dat hij al drie of vier jaar voornoemde functie uitoefende, terwijl dit volgens de beschikbare informatie pas sinds juni 2015, slechts enkele maanden voor uw vertrek, was (CGVS2, p.7). Gevraagd naar de politiechef ten tijde van uw vertrek, verklaarde u dat Fahim Qayel toen die functie uitoefende. Wederom slaagde u er niet in om verdere informatie over die persoon te verschaffen (CGVS 2, p. 7). Uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat Fahim Qaim pas op 20 november 2016 werd aangesteld als politiechef van Wardak. Op het moment van uw vertrek was hij nog nooit politiechef van Wardak geweest. Op het moment van uw vertrek werd die functie ingevuld door Muhammad Khalil Andarabi. Uw totaal foutieve antwoorden over deze lokale prominenten wijzen op een slecht ingestudeerde kennis. Toen u de kans werd geboden om te vertellen over personen uit Afghanistan die bekend zijn uit de sport- of radiowereld, benoemde u Brishna Amil. U verklaarde dat Brishna Amil een bekende zanger is uit Maydan Shahr. Brishna Amil is echter een vrouw (CGVS 1, p.19). Dat u de bekende zangeres uit Wardak aanduidt als man duidt andermaal op een slecht ingestudeerde kennis. Verder benoemde u Haji Tawaar, het hoofd van uw stam in uw dorp, waar geen informatie over terug te vinden is (CGVS 1, p. 19).

Als er u gevraagd werd naar de laatste presidentiële verkiezingen, kon u vertellen dat deze ongeveer drie jaar geleden plaatsvonden (CGVS 1, p. 18). Maar toen u naar verdere informatie gevraagd werd, kon u helemaal niets vertellen (CGVS 1, p. 18). Gedurende het eerste gehoor verklaarde u dat er gestemd kon worden in het grootste ziekenhuis van de stad Maydan Shahr in de regio Navolat (CGVS 1, p. 18-19), tijdens het tweede gehoor verklaarde u dat er gestemd kon worden in het hospitaal Walayat in de provinciehoofdstad (CGVS 2, p. 7). Gevraagd of dit hospitaal zich in de regio van Navolat bevond, zoals u gedurende het eerste gehoor verklaarde, verklaarde u dat u dit niet kende, en u niet wist waarover het ging (CGVS 2, p. 7). Dat u geen eenduidige informatie kan aanreiken betreffende de plaats waar er gestemd kon worden doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid van uw voorgehouden herkomst. Daarenboven kon er volgens de beschikbare informatie niet in het ziekenhuis van de

provinciehoofdstad Maydan Shahr gestemd worden maar in het districtshuis (CGVS 1, p. 18-19, CGVS 2, p. 6-7).

Wanneer er gepolst werd naar incidenten die zich in uw directe leefomgeving hebben afgespeeld, kon u hier slechts in zeer beperkte mate informatie over geven. Gevraagd naar een aanslag op het gerechtsgebouw in Maidan Shahr, stelde u gedurende het eerste gehoor dat er een aanslag was op een gebouw van de overheid langs de Nirkh weg (CGVS 1, p. 18). Tijdens het tweede gehoor werd hier verder naar gevraagd en zei u dat er een aanslag was op een basis enkele maanden voor u vertrok (CGVS 2, p. 6). Verder ingegaan op de zelfmoordaanslag in de provinciehoofdstad begin 2015 kon u hier geen verdere informatie over aanreiken (CGVS 2, p. 6). Volgens de beschikbare informatie is er, zoals u verklaarde, een aanslag geweest op een basis in Maydan Shahr maar deze vond plaats in september 2013, terwijl u stelde dat de aanslag plaatsvond enkele maanden voor uw vertrek (CGVS 2, p. 7). Wanneer er gevraagd werd naar overstromingen in uw regio kon u vertellen dat er ongeveer zes jaar geleden een overstroming was (CGVS 2, p. 10-11). In 2010 waren er inderdaad overstromingen in uw regio. Toen er echter verder gevraagd werd naar eventuele gevolgen en schade die werd opgelopen kon u hier helemaal geen verdere informatie aanreiken. U stelde enkel dat er geen velden waren in uw regio en dat er over zo een dingen niet gepraat werd (CGVS 1, p. 11). Ook is het opmerkelijk dat u de overstromingen van juli 2015 niet vermeldt, terwijl die kort voor u vertrek uit Afghanistan plaatsvonden.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Maidan Shahr gelegen in de provincie Maidan Wardak. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Maidan Shahr heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw medisch attest betreffende uw psychosomatische klachten volstaat niet om bovenstaande vaststellingen te weerleggen. Uit dit attest blijkt immers geenszins dat u niet in staat zou zijn om te antwoorden op eenvoudige zaken die afkomstig zijn uit uw directe leefomgeving.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 27 juli en 23 oktober 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw

identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met uw ontoereikende kennis over uw regio van herkomst (CGVS 2, p. 11). U werd er op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS 1, p. 2). U bleef evenwel volhouden dat u heel uw leven in Har Gul heeft gewoond (CGVS 2, p. 11).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4.1 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"3. Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

De bestreden beslissing is niet alleen onjuist, maar ook onvolledig gemotiveerd.

De bestreden beslissing haalt verscheidene argumenten aan die zouden aantonen dat verzoeker zijn gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in Afghanistan niet aannemelijk kan maken.

Deze argumenten overtuigen echter niet.

4. Verzoeker dient er op te wijzen dat het niet de taak van het CGVS is om de bewijswaarde van alle stukken te ontcrachten. Hij wenst op te merken dat op basis van art 4.1 Kwalificatierichtlijn een gedeelde bewijslast geldt. Bovendien stelt UNHCR in haar UNHCR 'Guidelines on international protection' het volgende (eigen onderlijning):

"While in general the burden of proof lies with the person submitting the claim, the obligation to gather and analyse all relevant facts and supporting evidence is shared between the applicant and the decision-maker. This shared responsibility is particular important when the country of origin is experiencing a situation armed violence and conflict as this makes obtaining information and documentation in general - as well as in relation to the individual - more difficult. Persons fleeing such situations are likely to encounter significant problems in giving a detailed account of events indicating a need for international protection or obtaining evidence to substantiate the claim. It is therefore also important that applicants are given the benefit of the doubt, notably in the absence of supporting evidence."

Verzoeker wijst hierbij eveneens op de richtlijnen van de UNHCR, "Note on Burden and Standard of Proof". Volgens deze richtlijn dient er in dubio aan de verzoeker het voordeel van de twijfel gegeven te worden (eigen onderlijning):

- § 11: "Credibility is established where the applicant has presented a claim which is coherent and plausible, not contradicting generally known facts. and therefore is, on balance, capable of being believed."
- § 12: "The term benefit of the doubt" is used in the context of standard of proof relating to the factual assertions made by the applicant. Given that in refugee claims, there is no necessity for the applicant to prove all facts to such a standard that the adjudicator is fully convinced that all factual assertions are true. there would normally be an element of doubt in the mind of the adjudicator as regards the facts asserted by the applicant. Where the adjudicator considers that the applicant's story is on the whole coherent and plausible, any element of doubt should not prejudice the applicants claim: that is, the applicant should be given the "benefit of the doubt".

Vrije vertaling

- § 11: "Er is geloofwaardigheid gevestigd, indien de aanvrager een vordering heeft die samenhangend, aannemelijk en niet in tegenspraak is met algemeen bekende feiten. en daarom kan worden geloofd."
- § 12: "'De term Voordeel van de twijfel' wordt gebruikt in de context van de bewijslast met betrekking tot de feitelijke beweringen van de aanvrager. Gezien het feit dat in asielaanvragen, er geen noodzaak bestaat voor de aanvrager om alle feiten te bewijzen tot een dergelijke norm dat de beoordelaar er volledig van overtuigd is dat alle feitelijke beweringen waar zijn. mag er een element van twijfel in de geest van de beoordelaar met betrekking tot de door de aanvrager beweerde feiten bestaan. Indien de beoordelaar van oordeel is dat het verhaal over het geheel samenhangend en aannemelijk is. mag een element van twijfel geen afbreuk doen aan de verklaringen van verzoekster: dat is het 'voordeel van de twijfel' dat aan de verzoeker wordt gegeven.

Onder verwijzing naar artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 stelt verzoeker dat het CGVS in de bestreden beslissing de meest nadelige interpretatie heeft weerhouden en daardoor appreciatiefouten heeft begaan.

5. Verweerder selecteert enkele onduidelijkheden en besluit hieruit dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen zou geven.

Het is wegens deze negatieve interpretaties dat het CGVS geen geloof hecht aan het asielrelaas van verzoeker, terwijl bij een correcte appreciatie van verzoekers verklaringen en bewijselementen zijn asielrelaas wel degelijk zou leiden tot een andere beslissing.

Verzoeker overloopt en weerlegt daarom hieronder de aangehaalde argumenten:

a. Leeftijd van verzoeker

6. Verweerder is van oordeel dat verzoeker over zijn leeftijd heeft gelogen (bestreden beslissing p. 1-2). Bij zijn eerste vragenlijst verklaarde verzoeker dat hij van 31.12.1998 is. Uiteraard heeft verzoeker niet gesteld dat hij is geboren op oudjaarsavond. Hij kent zijn eigen geboortejaar niet (zie gehoor CGVS 1, p. 3)

Verweerder liet een medisch leeftijdsonderzoek uitvoeren en oordeelt dat er een leeftijd werd toegekend van 22,5 met een standaarddeviatie van een tweetal jaar.

Verzoeker heeft nooit getracht verweerder te misleiden: hij legde ter goeder trouw verklaringen af, met de beperkte kennis die hij zelf had over zijn geboortedatum en leeftijd.

b. Afkomst

7. Verweerder stelt dat verzoeker het niet aannemelijk zou hebben gemaakt dat hij afkomstig is van het dorp Char Gui, in het district Maidan Shahr, in de provincie Wardak.

Deze bewering is niet correct en wordt niet aannemelijk gemaakt door verweerder. Verzoeker wenst de verschillende elementen te bespreken op basis waarvan verweerder verzoeker onterecht als ongeloofwaardig beschouwt:

a. Geografische kennis

8. Verzoeker is afkomstig van het dorp Musazai, dat vlakbij Maydan Shahr is gelegen (zie CGVS 1, p. 4). Dit dorp is een subdorp van Char Gui. Zelfs Char Gui wordt niet op alle kaarten vermeld (zie o.a. Kaart stuk 2 verweerder), laat staan dat verweerder precies weet waar het dorp Musazai is gelegen.

Verweerder lijkt ervan uit te gaan dat verzoeker afkomstig is van Char Gui zelf. Dit klopt niet.

Verzoeker heeft wel degelijke een goede geografische kennis van deze regio en dit wordt door verweerder erkend. Hij noemt o.a. de dorpen Dehi Afghanistan, Quoi Hazara, Tatemor (zie CGVS 1, p. 4-5), beschrijft het gebied kent ook de omliggende districten (zie CGVS 1, p. 4-5).

Verweerder meent toch te moeten oordelen dat verzoeker sommige dorpen ten opzichte van zijn eigen dorp niet kan situeren.

Verweerder springt echter bijzonder onzorgvuldig om met de namen van dorpen, windrichtingen en overige informatie. Bovendien verdraait zij de woorden van verzoeker.

9. Zo vraagt verweerder waar Tatemor/Taitemor is gesitueerd. Verzoeker antwoordt dat als Deh Afghanistan achter hem is, dat Taitemor rechts van is: "Tegenover ons is de berg, achter ons Deh Afghanistan, Tai tamoor (Taitemor) is rechts; links is het MirAkbar dorp." (zie CGVS 2, p.3)

Dit komt precies overeen met de beschikbare informatie (zie stuk 10, zie ook administratief dossier). Verweerder verdraait verzoeker zijn woorden en stelt dat verzoeker denkt dat Taitemor rechts zou liggen als hij in de richting van Deh Afghanistan kijkt. Dit klopt eenvoudigweg niet.

Verzoeker antwoordt ook logischerwijs dat Taitemor 'in het centrum is', aangezien dit dorp vlakbij is (zie CGVS 2, p. 3). Verweerder maakt hiervan dat verzoeker zou hebben gezegd dat Taitemor in het district Maydan Shahr ligt. Verzoeker heeft dit nooit gezegd.

10. Zo ligt ook Maydanshahr effectief rechts achter hem als verzoeker vanuit zijn dorp naar Mekka zou kijken (zie stuk 10), in tegenstelling tot wat verweerder beweert.

11. Gelet op de diverse schrijfwijzen en manier van uitspraken, is het niet verwonderlijk dat verzoeker de opgesomde dorpen niet allemaal herkent, wanneer uitgesproken door de protection officer.

Deze onduidelijkheid blijkt zelfs uit de bronnen van verweerder (zie bronnen verweerder 1-3). De namen worden vaak verschillend geschreven. Verzoeker wenste enkele voorbeelden op te sommen:

- Farooqeyan (zie stuk 10) - Farukian (zie stuk 11)
- Hazaro Kala- (zie stuk 11)- Quoi Hazara (zie stuk 10)
- Namban (zie stuk 11)- Nayaban (zie stuk 10)

Bovendien verduidelijkt verzoeker dit zelfs: wanneer verweerder vraagt naar Awal Khel, stelt verzoeker wel dat Amar Khel in de regio ligt (zie CGVS 2, p. 3). Verzoekers bronnen (zie kaart stuk 1 verweerder en stuk 10), vermeldt Awal Khel niet eens. Ook de dorpen Payaro Khel en Badin Khel worden hierop niet vermeldt.

12. Betreffende de ligging van Amar Khel gaat verweerder opnieuw verkeerdelijk uit zij de precieze ligging van verzoekers dorp kent. Verzoeker situeerde Amar Khel wel degelijk correct, in tegenstelling tot wat verweerder beweert.

13. Er worden tevens vragen gesteld naar het district centrum. Uit de informatie die verweerder gebruikt, blijkt echter dat er enkel een "Provincial center" in Maydanshahr is (zie stuk 10, zie stuk 1 verweerder). Indien verweerder niet met zekerheid kan stellen of er een district center is, en waar dit precies gelegen is, kan zij bezwaarlijk aan verzoeker verwijten dat zijn geografische kennis gebrekkig is.

b. Kennis belangrijke personen

14. Verzoeker wist dat Hayat Hayatullah de provinciegouverneur van Wardak was. Als jongeman wist hij uiteraard niet hoelang deze aan de macht was. Volgens de dorpelingen was dit al 3 à 4 jaar. Dit is ook hetgeen verzoeker verklaarde (zie CGVS 1, p. 7).

Verweerder stelde tweemaal de vraag 'Politiechef?' (zie gehoor CGVS, p. 1 en zie gehoor CGVS 2, p. 7). Verzoeker antwoordde hierop Fahim Qaim. Hij was effectief een tijd lang politiechef in Wardak. Verweerder stelt dat verzoeker fout is en dat deze Fahim Qaim pas na zijn vertrek is aangesteld. Het gaat niet op om dit te stellen. Verweerder vroeg niet eens wanneer welke politiechef aan het hoofd stond. Mocht verzoeker preciezer vragen hebben gesteld, dan had verzoeker hierop kunnen antwoorden en preciezer kunnen zijn.

15. Verzoeker weet uiteraard dat Brishna Amil een vrouwelijke zangeres is. Dat de tolk 'zanger' vertaalde, kan niet aan verzoeker worden verweten. Bovendien is de naam 'Brishna Amil', reeds vrouwelijk en kon hierover eigenlijk geen twijfel bestaan, ook in hoofde van verzoeker niet.

16. Verder vermeldde verzoeker Haji Tawaar. Hij is een rijk man in verzoekers regio. De tolk verwacht de begrippen bekend en hoofd van het dorp. Dit is hetzelfde woord in Pashtu. Dat verweerder hierover geen informatie vindt, is irrelevant en geen argument: uiteraard baseert verweerder zich steeds op secundaire en beperkte informatie.

c. Presidentiële verkiezingen

17. Tijdens de presidentiële verkiezingen werd in Maydan Shahr gestemd in een ziekenhuis. Hoewel verzoeker nog niet zelf kon gaan stemmen, was hij hiervan wel op de hoogte (zie CGVS 2, p. 7) Verweerder lijkt te willen uitschijnen dat verzoeker volledig fout is en dat hij er zeker van is dat er in het districtshuis werd gestemd.

Verweerder legt echter geen informatie voor dat er in het districtshuis gestemd zou zijn. Zij legt een lijst voor waarin staat vermeld dat er is gestemd in de 'Municipality Building' in Maydan Shahr (zie stuk 6). Dit betekent niet meer dan 'gebouw van de gemeente' (zie stuk 7) en bewijst niet dat er werd gestemd in het districtshuis. Meer nog, het gebouw van de gemeente is een ziekenhuis. Uit meer gedetailleerde informatie blijkt dat in Maydan Shahr er gestemd wordt in 'Municipality and Clinic Building', hetgeen uiteraard een soort ziekenhuis is (zie stuk 8). Verzoeker had dus gelijk.

18. Ook meent verweerder te willen opmerken dat verzoeker zeg dat het ziekenhuis in Navolat ligt. Dit heeft verzoeker nooit gezegd, zoals ook duidelijk werd in het tweede interview (zie CGVS 2, p. 7). Verzoeker heeft geen weet van een regio met de naam Narvolat. Hij stelde wel dat er een ziekenhuis was in Maydan Shahr, met de naam Narvolat/Navolaat. Verder vertaalt de tolk dit als 'hospitaal Walayat'. Het woord Walayat/Wilayat betekent niet meer dan het ziekenhuis van de hoofdstad (provinciehoofdstad) (zie stuk 5).

d. Incidenten

Verzoeker vermeldde drie incidenten in zijn regio

- Een zelfmoordaanslag aan de Nirkhweg in 2013 bij een gebouw van het leger (zie CGVS 1, p. 18)
- Een aanslag in 2015 van Taliban op zogenaamde spionnen (zie CGVS 1, p. 18)
- Een aanslag op een ziekenhuis, zo'n 3 jaar geleden (dus rond 2013-2014) (zie CGVS 1, p. 18) (zie ook stuk 12)

Opnieuw haalt verweerder de verklaringen van verzoeker door elkaar. Verweerder verdraait de woorden van verzoeker door te stellen dat hij gezegd zou hebben dat de aanslag op een basis van Maydan Shahr enkele maanden voor verzoekers vertrek zou hebben plaatsgevonden.

Verzoeker zei enkel: "Ik weet het niet meer, het was als ik daar was, ik weet niet hoeveel maanden eerder." (zie CGVS 1, p.6)

Verzoeker verklaarde later ook dat er bij de Nirkhweg een zelfmoordaanslag was geweest, bij een gebouw van de overheid (zie CGVS 2, p. 18). Dit was in 2013.

Dit komt precies overeen met de informatie die verweerder voorlegt, met name informatie over de zelfmoordaanslag in 2013 (zie stuk 13 verweerder).

Er vinden dermate veel incidenten (zie ook verder) plaats dat verzoeker ze uiteraard niet allemaal of kan onthouden of kan opnoemen. Verweerder blijkt op een rigide manier te willen focussen op één aanslag, namelijk die op het gerechtsgebouw van Maidan Shahr. In dit incident vielen twee doden en dient dus - uiteraard relatief gezien- als een incident van beperkte grootte te worden beschouwd. Het is niet verantwoord om zich blind te staren op dit ene incident.

e. Overstromingen

Verzoeker kon toelichten dat er zo'n 6 jaar geleden ernstige overstromingen. Dit wordt bevestigd door verweerder.

Verweerder spreekt tevens over overstromingen in juli 2015. Verzoeker verliet Afghanistan in dezelfde periode.

Verweerder preciseert niet waar in de provincie Wardak de overstromingen uit 2015 precies hebben plaatsgevonden (zie stuk 12 verweerder). Vermits verweerder niet zomaar overal in de provincie kwam, is hij uiteraard niet bekend met de omstandigheden in heel de regio. Uit de bron van verweerder (zie stuk 12 verweerder) blijkt ook dat er niet overal in de provincie problemen waren (Parts of Maidan-Wardak province were witness of flash floods yesterday).

Uit verdere informatie blijkt dat de overstromingen niet in verzoekers district hebben plaatsgevonden (zie stuk 14):

'The floods occurred in Chek, Syeedabad, Nerkh and Jaghto districts of the province".

Uiteraard is verzoeker niet op de hoogte van de weersomstandigheden in andere districten.

In de gehele provincie bleek de impact van de overstroming bovendien relatief beperkt te zijn, in vergelijking met vele andere provincies (zie stuk 15).

Bovendien stelde hij dat er elk jaar wel overstromingen waren, en dat ze in 2010 wel bijzonder heftig waren. Dit waren dan ook de overstromingen die hij in het bijzonder vermeldde.

Verweerder verwijst verder naar CGVS 1, p. 11 maar in deze passage worden er geen vragen over overstromingen gesteld.

Verweerder vindt het ten slotte opmerkelijk dat verzoeker niet over de overstromingen van juli 2015 verteld. Verweerder heeft nooit een vraag over die overstroming gesteld. Bovendien had verzoeker op dat moment andere prioriteiten: hij vreesde namelijk voor zijn leven. Bovendien vonden de overstromingen niet eens plaats in verzoeker zijn direct regio (zie stuk 14).

c. Conclusie

19. Er kan geconcludeerd worden dat de bestreden beslissing onjuist is en tevens onvolledig gemotiveerd.

Het CGVS geeft aan elke verklaring immers een negatieve interpretatie terwijl de verklaringen van verzoeker duidelijk zijn en wijzen op een risico op vervolging. Verweerder verdraait de woorden van verzoeker, gaat uit van foute informatie en valt over minieme details. Dit is absoluut onvoldoende om tot verzoeker ongeloofwaardigheid te besluiten."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 4.3, c), van de richtlijn 2011/95/EU.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"20. Bij elk gehoor dient er rekening te worden gehouden met de achtergrond en het specifieke profiel van degene die wordt gehoord.

Art 4.3. c) van de Richtlijn 2011/95/EU bepaalt hierover het volgende (eigen onderlijning):

"3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en houdt onder meer rekening met:

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoekster, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker. de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen;"

21. Verzoeker legde een attest van dr. Van Hove neer waarin deze verklaart dat verzoeker moeite met communicatie heeft, dat hij onbewust foute antwoorden geeft, dat hij zeer kwetsbaar is. Dit kan passen in een Post-traumatische stress Stoornis.

Verweerder verwijst naar het attest maar houdt hiermee geen enkele rekening. Zij stelt simpelweg dat uit het attest niet zou blijken dat verzoeker niet in staat zou zijn op eenvoudig zaken over zijn afkomst. Dit gaat niet op: er wordt niet gesteld dat de communicatie moeilijk verloopt, dat hij kwetsbaar is en dat hij zelfs onjuiste antwoorden geef- zonder kwaad opzet. Gelet op de ernst van de symptomen, had verweerder op zijn minst hiermee rekening moeten houden.

22. Verzoeker is nooit naar school geweest. Hij is enkel naar de Madrassa-school geweest. Hij is heel zijn leven niet buiten zijn regio geweest. Zijn kennis is dus beperkt.

23. Verweerder heeft onvoldoende rekening gehouden met het specifieke profiel van verzoeker door hem te verwijten dat vage en tegenstrijdige verklaringen aflegt, louter en alleen omdat hij bepaalde zaken niet precies kan omschrijven."

2.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"24. Verweerder onderzoekt in feite verzoekers asielrelaas niet omwille van de vermeende ongeloofwaardigheid over zijn afkomst.

Zij stelt enerzijds geen geloof te hechten aan het asielrelaas en anderzijds dat verzoeker het niet aannemelijk maakt dat hij gegrond vrees heeft. Dergelijke redenering is tegenstrijdig. Bovendien kan verweerder niet besluiten dat zijn asielrelaas niet aannemelijk is vermits er geen daadwerkelijk onderzoek is gebeurd naar verzoekers vrees. Alleszins blijkt dit niet uit bestreden beslissing.

25. Zoals in het eerste middel uiteengezet, betwist verweerder verzoekers geloofwaardigheid niet op een overtuigende wijze. Zij diende dus wel degelijk een volwaardig onderzoek naar verzoeker asielrelaas uit te voeren.

Verzoeker wens te verwijzen naar artikel 48/6 Vw.:

(...)

Verzoeker dient als geloofwaardig beschouwd te worden. Hij heeft met veel moeite getracht zijn asielrelaas zo helder mogelijk uiteen te zetten, hoewel dit gelet op zijn toestand bijzonder moeilijk is (zie ook tweede middel). Verder heeft hij steeds op alle vragen bereidwillig geantwoord. Zijn verklaringen zijn bovendien samenhangend en aannemelijk - in tegenstelling tot wat verweerder onterecht beweert.

Hij heeft zijn asielaanvraag zo snel als mogelijk ingediend, namelijk twee weken na zijn aankomst in België.

26. Verzoeker wenst tevens te wijzen op artikel 48/7 Vw., dat als volgt luidt:

(...)

Verzoekers vader werd gedood. Dit dient ongetwijfeld als ernstige schade te worden beschouwd. Derhalve diende dit als een duidelijk aanwijzing van verzoekers vrees te worden beschouwd.

27. Verzoeker vreest de Taliban. En wel om de volgende redenen: In juli 2015, vlak voor verzoekers vertrek, kwam er nieuwe mensen langs verzoekers huis wonen. Zij waren Taliban-leden. Een week later werden ze opgepakt door de Afghaanse autoriteiten. De Taliban verdacht verzoeker en zijn familie ervan informatie aan de Afghaanse autoriteiten te hebben gegeven waardoor de burens werden opgepakt. De taliban dacht dat verzoeker en zijn familie spionnen waren.

Toen de Taliban de eerste keer langskwam was verzoeker bij zijn oom. Zijn moeder kwam hen waarschuwen. Toen ze terugkeerden, zagen ze zijn vader thuis dood op de grand liggen. Hij werd de dag erna begraven.

De taliban heeft in verzoekers regio nog steeds veel macht, zo wordt in vele bronnen bevestigd:

In March 2017, the Taliban claimed to control 95 % of the territory in Jaghatu and Jalga [Day Mirdad] districts, and 70 % of the territory in Sayedabad, Chak, Nirkh, Jalrez and May dan Shahr (2221). (zie stuk 17)

Hoewel verzoeker geen spion is voor de Afghaanse autoriteiten, is het voldoende als zo'n spion te worden beschouwd om een groot risico op vervolging te hebben.

Civilians Associated with or Perceived as Supportive of the ANSF/pro-government forces AGEs are widely reported to target civilians who are suspected of collaborating with, or "spying for" pro-government forces, including the ANSF. (zie stuk 12)

In 2016, UNAMA recorded 481 incidents targeting government officials, including judges, prosecutors and judicial staff but not including ANSF, resulting in 521 casualties (m). For example, in 2016 in Kandahar City, there was a continued spree of execution style killings of civilians working for or perceived as having connections with, the local authorities (190). (zie stuk 13)

28. Gelet op de omstandigheden en het specifieke profiel van verzoeker is het duidelijk dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een gegronde vrees voor vervolging wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Derhalve dient hij erkend te worden als vluchteling."

2.1.4. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4, 48/5, 49/3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de

rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Eerste onderdeel

29. In tegendeel tot wat verweerder onterecht beweert, maakt verzoeker zijn afkomst en zijn laatste verblijfplaats wel degelijk aannemelijk. Verweerder valt over details of vertrekt vanuit foutieve informatie. Verzoeker zijn afkomst staat effectief vast - hij is afkomstig uit Musazai, Char Gul, district Maydan Shahr, Provincie Wardak).

Verweerder diende na te gaan of verzoeker in aanmerking komt voor de status van subsidiaire bescherming. Zij liet het na dit te doen.

*30. Artikel 48/4 Vreemdelingenwet bepaalt:
“(…)”*

Het CGVS heeft in bestreden beslissing nagelaten op een zorgvuldige manier te onderzoeken of er effectief dient te worden over gegaan tot de toekenning van de status van subsidiaire bescherming. Evenwel komt hij tot de conclusie dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Nochtans schrijft art. 49/3 Vw. voor dat er naast een onderzoek naar de vluchtelingenstatus een onderzoek naar de mogelijke subsidiaire bescherming moet plaatsvinden.

Gezien verzoeker heeft verklaard dat hij een risico loopt op de dood, dient het CGVS op zijn minst een daadwerkelijk onderzoek te ondernemen of om te kunnen beoordelen of er effectief een dergelijk risico bestaat in zijn regio.

Bovendien werd er onvoldoende nagegaan of er gronden bestaan om aan te nemen dat er een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c, namelijk een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dit onderzoek zou immers hebben aangetoond dat er wel degelijke gronden zijn om de subsidiaire bescherming aan verzoeker toe te kennen.

Tweede onderdeel

31. Verzoeker verwijst omtrent zijn risico op ernstige schade naar het derde middel, waarin hij uitvoerig heeft uiteengezet waarom hij voor vervolging vreest. Verweerder heeft dit nooit onderzocht.

Derde onderdeel

32. Verzoeker is afkomstig van provincie Wardak, district Maydan Shahr. De invloed van de Taliban is hier enorm (zie eerder). Dit resulteert in grote clashes tussen de Afghaanse overheid, de Taliban.

Het aantal incidenten ligt bijzonder hoog. Volgens UNHCR is Wardak in een permanente staat van instabiliteit (zie stuk 17). Volgens de laatste informatie heeft de Taliban zo'n 70% van verzoekers regio in handen. Dit resulteert in een hoge graad van haast onophoudelijk geweld tussen de Talibanstrijders en de Afghaanse veiligheidsdiensten (zie stuk 17 en 18).

Derhalve dient aan verzoeker de status van subsidiaire bescherming te worden toegekend op basis van art. art. 48/4, §2, c, Vw, omwille van de aanwezigheid van een hoge graad van willekeurig geweld.

33. Gelet op de hoge graad van geweld, is het niet overtuigend om te beweren dat er geen sprake is van een situatie waarin verzoeker een groot risico loopt. Verzoeker heeft zijn herkomst aannemelijk gemaakt en er is geen sprake van een reëel intern vluchtalternatief. Derhalve dient in ondergeschikte orde de status van subsidiaire bescherming toegekend te worden.”

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden de volgende stavingstukken gevoegd:

- een medisch attest van Dr. B. V. H. van 13 juli 2017;
- het EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van januari 2016, p. 52-56;
- Wikipedia: Walayat;
- Final List of PCs and PSs Run-off presedential election, 2014;
- Vandale, Municipality;
- Afghanistan Election Data, Pollicing Center Maidan Shahr;
- "*Brave staff, grim outlook after Afghan hospital attack*", Fox News, 1 oktober 2013;
- OCHA, "*Wardak Province: Maydanshahr District. Reference Map*";
- een kaart van Maydan Shahr;
- het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016, p. 37;
- het EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Individuals targeted by armed actors in the conflict*" van december 2017, p. 31;
- "*Floods Destroy Hundreds Houses In Maidan-Wardak*", baktharnews, 29 juli 2015;
- OCHA, "*Afghanistan: Overview of Natural Disasters in 2015*";
- OCHA, "*Afghanistan: Wardak Province. Reference Map*";
- het EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van december 2017, p. 252-256;
- "*11 Insurgents Killed In Wardak And Zabul Operations*", Tolo News, 18 februari 2018.

2.2.2. Als bijlage bij de verweernota van verwerende partij van 19 maart 2018 wordt de COI Focus "*Afghanistan Corruptie en documentenfraude*" van 21 november 2017 gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in het eerste, het derde en het vierde middel de schending aan van het vertrouwensbeginsel, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit beginsel geschonden acht.

2.3.3.2. Aangaande verzoekers verwijzing in het eerste en het tweede middel naar de artikelen 4.1 en 4.3 van de richtlijn 2011/95/EU kan worden opgemerkt dat deze bepalingen zijn overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13, en RvS

2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van de artikelen 4.1 en 4.3 van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.3.3. De middelen zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij niet heeft voldaan aan de op hem rustende plicht tot medewerking, nu er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde verblijf in Afghanistan. De commissaris-generaal overweegt hierbij dat (i) verzoekers geloofwaardigheid wordt aangetast door het feit dat hij intentioneel de Belgische asiendiensten trachtte te misleiden (met betrekking tot zijn leeftijd), dat (ii) er enkele opvallende hiaten werden vastgesteld in verzoekers geografische kennis over de directe omgeving van zijn dorp Char Gul, dat (iii) verzoeker een erg beperkte kennis bleek te hebben van belangrijke personen in zijn provincie, dat (iv) verzoeker geen eenduidige informatie kon aanreiken betreffende de plaats waar er bij de laatste presidentiële verkiezingen gestemd kon worden, dat (v) verzoeker slechts in zeer beperkte mate informatie kon geven over incidenten die zich in zijn directe leefomgeving hebben afgespeeld, en dat (vi) de door verzoeker neergelegde documenten deze vaststellingen niet kunnen veranderen. Omwille van de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde regio van herkomst in Afghanistan, hecht de commissaris-generaal evenmin enig geloof aan verzoekers asielrelaas, dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Aangaande de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker, door bewust de ware toedracht over zijn verblijf voor zijn komst naar België, dat de kern van zijn asielrelaas raakt, te verzwijgen, niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste en het vierde middel kunnen wat dit betreft niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn herkomst uit het district Maidan Shahr in de provincie Maidan Wardak in Afghanistan en bijgevolg ook zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker geen stukken neerlegt die zijn voorgehouden verblijf in Afghanistan aantonen of er een begin van bewijs kunnen van vormen. Bijgevolg komt het aan verzoeker toe om zijn werkelijke streek van herkomst aannemelijk te maken op basis van zijn verklaringen. Verzoeker is hier evenwel niet in geslaagd.

Zo blijkt in de eerste plaats dat er enkele opvallende hiaten werden vastgesteld in verzoekers geografische kennis over de directe omgeving van zijn dorp Char Gul:

“Hoewel u enige kennis heeft van dorpen die zich in de directe omgeving van Char Gul bevinden, blijkt u sommige onder hen niet correct te kunnen situeren (CGVS 1, p. 5 en CGVS 2, p. 3-4). Zo verklaarde u dat als u in uw dorp staat en u in de richting van het dorp Deh Afghanan kijkt, het dorp Taitemor zich rechts zou bevinden (CGVS 1, p. 5), volgens de informatie op de beschikbare kaarten zou Taitemor zich dan echter aan de linkerkant situeren. Ook verklaarde u dat het dorp Taitemor gesitueerd is in het district Maydan Shahr (CGVS 2, p. 3), terwijl volgens de informatie op de beschikbare kaarten dit echter al zou toebehoren tot het district Nirkh. Daarnaast is het opmerkelijk dat u nog nooit van de nabijgelegen dorpen Awal Khel, Payaro Khel en Badin Khel heeft gehoord (CGVS 2, p. 3). Ook wanneer er naar het nabijgelegen dorp Amar Khel werd gevraagd, kon u dit niet correct situeren (CGVS 2, p. 4). U verklaarde dat Amar Khel, als u vanuit uw dorp richting het districtscentrum kijkt, recht voor u gesitueerd is, terwijl dit volgens de informatie op de beschikbare kaarten aan de linkerkant is (CGVS 2, p. 4). Verder kon u eveneens het districtscentrum niet correct situeren (CGVS 1, p. 5). U verklaarde dat het districtscentrum achter u ligt wanneer u vanuit uw dorp naar Mekka kijkt, terwijl het districtscentrum volgens de informatie op de beschikbare kaarten rechts ligt (CGVS 1, p. 5).”

In het eerste middel verwijt verzoeker de commissaris-generaal ervan uit te gaan dat hij afkomstig is van het dorp Char Gul, terwijl hij afkomstig is van het dorp Musazai, dat een subdorp is van Char Gul. Er wordt evenwel op gewezen dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat hij op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) zelf verklaarde dat zijn dorp Musazai *“ook bekend (is) op naam van Char Gul”* (adm. doss., stuk 10, gehoorverslag 27 juli 2017, p. 5).

Verzoeker voert voorts niet dienstig aan dat de commissaris-generaal zijn woorden verdraait. Hij wijst op een passage uit het gehoor op het CGVS van 23 oktober 2017 waarin hij het dorp Taitemor wel correct zou gesitueerd hebben, doch gaat eraan voorbij dat in de bestreden beslissing op goede gronden werd verwezen naar zijn foutieve verklaring tijdens het eerste gehoor dat dit dorp, als het dorp Deh Afghanan aan de voorkant ligt, aan de rechterkant ligt van zijn dorp (adm. doss., stuk 10, gehoorverslag 27 juli 2017, p. 5). Dat verzoeker tijdens zijn tweede gehoor op het CGVS dit dorp wel correct situeerde, doet hieraan geen afbreuk. Voorts blijkt uit het verslag van het tweede gehoor van verzoeker op het CGVS, gevraagd of het dorp Taitemor nog binnen het centrum ligt of al in een ander district, antwoordde *“Nee is nog deel van het centrum”*. Vervolgens werd verzoeker er door de *protection officer* van het CGVS op gewezen dat het enige dorp Taitemor dat hij terugvond in Nirkh ligt, waarop verzoeker reageerde dat Nirkh op de weg is richting Jalrez, terwijl Taitemor deel is van het centrum, *“aan onze kant”* (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 23 oktober 2017, p. 3). Aldus blijkt duidelijk dat verzoeker in strijd met de beschikbare informatie in het administratief dossier (stuk 18, map met ‘landeninformatie’, kaart 1) had aangegeven dat het dorp Taitemor niet in een ander district lag en dat het niet in het district Nirkh lag.

Wat betreft verzoekers bewering dat Maidan Shahr effectief rechts achter hem ligt als hij vanuit zijn dorp naar Mekka zou kijken, wordt er op gewezen dat verzoeker op het CGVS gevraagd om Maidan Shahr te situeren stelde dat dit aan zijn achterkant ligt en niet rechts achter hem. Uit de kaart die aan het administratief dossier werd toegevoegd (adm. doss., stuk 18, map met ‘landeninformatie’, kaart 1), blijkt evenwel dat Maidan Shahr rechts van verzoekers dorp ligt wanneer men richting Mekka kijkt en niet (rechts) achter zijn dorp.

Voorts wijst verzoeker er in het eerste middel niet dienstig op dat de dorpen Awal Khel, Payaro Khel en Badin Khel niet worden vermeld op de bronnen die hij bijbrengt (stukkenbundel verzoeker, stuk 10). Deze dorpen worden immers wel vermeld op de kaarten in het administratief dossier (adm. doss., stuk 18, map met ‘landeninformatie’, kaarten 1 en 2). Verzoeker gaf op het CGVS zelf aan dat hij van bij hem thuis naar de bazaar in Maidan Shahr *“Amrkhel, De Ghodagh en dan Kolakh Maar”* passeerde. Uit de voornoemde kaarten blijkt dat hij dan ook langs Awal Khel, Payaro Khel en Badin Khel zou komen, zodat ervan mocht worden uitgegaan dat hij van het bestaan van deze dorpen op de hoogte zou zijn, wat niet het geval blijkt te zijn. Dat verzoeker deze dorpen niet zou herkend hebben omwille van de diverse schrijfwijzen ervan en door de manier waarop de *protection officer* van het CGVS deze zou

hebben uitgesproken, is een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hiermee slaagt verzoeker er niet in de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Voorts situeerde verzoeker weldegelijk Amar Khel verkeerd ten opzichte van zijn eigen dorp en het districtscentrum. Hij verklaarde immers dat dit dorp, als hij in zijn dorp staat en naar het districtscentrum kijkt, recht tegenover hem is (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 23 oktober 2017, p. 4), terwijl uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat dit aan de linkerkant gelegen is.

In tegenstelling tot wat verzoeker in het eerste middel nog stelt, blijkt uit de stukken van het administratief dossier (adm. doss., stuk 18, map met 'landeninformatie', kaart 1) en uit het EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van januari 2016, dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, en uit verzoekers eigen verklaringen (adm. doss., stuk 10, gehoorverslag 27 juli 2017, p. 4-5 en stuk 5, gehoorverslag 23 oktober 2017, p. 3-4) dat Maidan Shahr zowel de hoofdstad van de provincie is als het districtscentrum van verzoekers district.

Aldus is verzoeker er niet in geslaagd de vaststellingen in de bestreden beslissing omtrent zijn geografische kennis over de directe omgeving van zijn dorp Char Gul te weerleggen.

Daarbij komt in de tweede plaats dat er in de bestreden beslissing terecht op wordt gewezen dat verzoeker een erg beperkte kennis bleek te hebben van belangrijke personen in zijn provincie:

"U kon wel de provinciegouverneur ten tijde van uw vertrek uit Afghanistan, Hayat Hayatullah, benoemen (CGVS 2, p. 7), maar toen er werd doorgevraagd kon u helemaal geen correcte informatie geven over deze persoon (CGVS 2, p. 7). Gevraagd naar hoelang Hayat Hayatullah al provinciegouverneur was vooraleer u vertrok uit Afghanistan verklaarde u dat hij al drie of vier jaar voornoemde functie uitoefende, terwijl dit volgens de beschikbare informatie pas sinds juni 2015, slechts enkele maanden voor uw vertrek, was (CGVS2, p.7). Gevraagd naar de politiechef ten tijde van uw vertrek, verklaarde u dat Fahim Qayel toen die functie uitoefende. Wederom slaagde u er niet in om verdere informatie over die persoon te verschaffen (CGVS 2, p. 7). Uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat Fahim Qaim pas op 20 november 2016 werd aangesteld als politiechef van Wardak. Op het moment van uw vertrek was hij nog nooit politiechef van Wardak geweest. Op het moment van uw vertrek werd die functie ingevuld door Muhammad Khalil Andarabi. Uw totaal foutieve antwoorden over deze lokale prominenten wijzen op een slecht ingestudeerde kennis. Toen u de kans werd geboden om te vertellen over personen uit Afghanistan die bekend zijn uit de sport- of radiowereld, benoemde u Brishna Amil. U verklaarde dat Brishna Amil een bekende zanger is uit Maydan Shahr. Brishna Amil is echter een vrouw (CGVS 1, p.19). Dat u de bekende zangeres uit Wardak aanduidt als man duidt andermaal op een slecht ingestudeerde kennis. Verder benoemde u Haji Tawaar, het hoofd van uw stam in uw dorp, waar geen informatie over terug te vinden is (CGVS 1, p. 19)."

Door in het eerste middel te stellen dat Hayat Hayatullah volgens de dorpelingen al 3 à 4 jaar provinciegouverneur van Wardak was, weerlegt verzoeker de in de bestreden beslissing hierover opgenomen concrete vaststellingen, met name dat deze die functie nog maar enkele maanden voor verzoekers vertrek uitoefende, niet.

Met betrekking tot de politiechef van Wardak, blijkt duidelijk uit de context van de vraagstelling dat naar de politiechef ten tijde van verzoekers vertrek uit Afghanistan werd gepeild. Voor deze vraag werd verzoeker immers gevraagd naar hoe lang Hayat Hayatullah al gouverneur was toen verzoeker vertrok. Ook uit het vervolg van het interview blijkt trouwens dat verzoeker dit zo had begrepen. Hij stelde immers dat hij de naam Fahim Qayel enkel had gehoord als hij naar de winkel ging en dat hij hoorde dat deze politiechef was, maar dat hij niet wist hoe lang al (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 23 oktober 2017, p. 7). Overigens verklaarde verzoeker niets over Fahim Qayel te weten. Er wordt dan ook niet ingezien op welke wijze een precieze vraagstelling tot precieze antwoorden van verzoeker had kunnen leiden. Hoe dan ook, het gegeven dat verzoeker wel de naam van de politiechef kon geven die werd aangesteld na zijn vertrek, doch niet wist wie de politiechef was tijdens zijn beweerde verblijf in zijn district, is zeer merkwaardig en wijst op een (slecht) ingestudeerde kennis over de lokale prominenten.

Waar verzoeker in het eerste middel nog aanvoert dat hij weet dat Brishna Amil een vrouwelijke zangeres is en een foutieve vertaling van de tolk insinueert, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Hetzelfde kan worden gesteld over verzoekers bewering dat de tolk de begrippen "*bekend*" en "*hoofd van het dorp*" verwacht.

Ten derde kon verzoeker geen eenduidige informatie aanreiken over de plaats waar er bij de laatste presidentiële verkiezingen gestemd kon worden:

“Als er u gevraagd werd naar de laatste presidentiële verkiezingen, kon u vertellen dat deze ongeveer drie jaar geleden plaatsvonden (CGVS 1, p. 18). Maar toen u naar verdere informatie gevraagd werd, kon u helemaal niets vertellen (CGVS 1, p. 18). Gedurende het eerste gehoor verklaarde u dat er gestemd kon worden in het grootste ziekenhuis van de stad Maydan Shahr in de regio Navolat (CGVS 1, p. 18-19), tijdens het tweede gehoor verklaarde u dat er gestemd kon worden in het hospitaal Walayat in de provinciehoofdstad (CGVS 2, p. 7). Gevraagd of dit hospitaal zich in de regio van Navolat bevond, zoals u gedurende het eerste gehoor verklaarde, verklaarde u dat u dit niet kende, en u niet wist waarover het ging (CGVS 2, p. 7). Dat u geen eenduidige informatie kan aanreiken betreffende de plaats waar er gestemd kon worden doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid van uw voorgehouden herkomst. Daarenboven kon er volgens de beschikbare informatie niet in het ziekenhuis van de provinciehoofdstad Maydan Shahr gestemd worden maar in het districtshuis (CGVS 1, p. 18-19, CGVS 2, p. 6-7).”

In tegenstelling tot wat verzoeker in het eerste middel betoogt, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat hij op het eerste gehoor bij het CGVS heeft verklaard dat de mensen in zijn regio zeiden dat er gestemd kon worden in het ziekenhuis in Narvolat, waar verzoeker naartoe ging als hij medische zorgen nodig had (adm. doss., stuk 10, gehoorverslag 27 juli 2017, p. 18 en 19). Bovendien kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij laat uitschijnen dat hij wel stelde dat er een ziekenhuis was in Maidan Shahr met de naam Narvolat/Navolaat. Dit blijkt nergens uit de verslagen van de interviews die hij aflegde bij het CGVS en die zich in het administratief dossier bevinden. Uit het verslag van het tweede gehoor blijkt trouwens dat verzoeker volledig uit de lucht viel toen hij erop gewezen werd dat hij tijdens het vorige gehoor had gesproken van een ziekenhuis in Narvolat (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 23 oktober 2017, p. 7). Aldus slaagt verzoeker er niet in het motief dat hij geen eenduidige informatie kon aanreiken over de plaats waar er bij de laatste presidentiële verkiezingen gestemd kon worden te weerleggen.

Waar verzoeker aan de hand van eigen informatie die hij bij het verzoekschrift voegt nog stelt dat hij gelijk had dat er in het ziekenhuis gestemd werd en niet in het districtshuis, zoals de commissaris-generaal in de bestreden beslissing poneert, wordt er op gewezen dat deze informatie betrekking heeft op de parlementsverkiezingen die in 2010 plaatsvonden en niet op de laatste presidentsverkiezingen.

Ten vierde kon verzoeker slechts in zeer beperkte mate informatie geven over incidenten die zich in zijn directe leefomgeving hebben afgespeeld:

“Gevraagd naar een aanslag op het gerechtsgebouw in Maidan Shahr, stelde u gedurende het eerste gehoor dat er een aanslag was op een gebouw van de overheid langs de Nirkh weg (CGVS 1, p. 18). Tijdens het tweede gehoor werd hier verder naar gevraagd en zei u dat er een aanslag was op een basis enkele maanden voor u vertrok (CGVS 2, p. 6). Verder ingegaan op de zelfmoordaanslag in de provinciehoofdstad begin 2015 kon u hier geen verdere informatie over aanreiken (CGVS 2, p. 6). Volgens de beschikbare informatie is er, zoals u verklaarde, een aanslag geweest op een basis in Maydan Shahr maar deze vond plaats in september 2013, terwijl u stelde dat de aanslag plaatsvond enkele maanden voor uw vertrek (CGVS 2, p. 7). Wanneer er gevraagd werd naar overstromingen in uw regio kon u vertellen dat er ongeveer zes jaar geleden een overstroming was (CGVS 2, p. 10-11). In 2010 waren er inderdaad overstromingen in uw regio. Toen er echter verder gevraagd werd naar eventuele gevolgen en schade die werd opgelopen kon u hier helemaal geen verdere informatie aanreiken. U stelde enkel dat er geen velden waren in uw regio en dat er over zo een dingen niet gepraat werd (CGVS 1, p. 11). Ook is het opmerkelijk dat u de overstromingen van juli 2015 niet vermeldt, terwijl die kort voor u vertrek uit Afghanistan plaatsvonden.”

Met betrekking tot de aanslag op een basis op de weg naar Nirkh, verklaarde verzoeker wel degelijk dat deze plaatsvond enkele maanden (ongeveer 6) voordat hij vertrok (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 23 oktober 2017, p. 11). Ook uit een andere passage uit dit gehoorverslag die verzoeker zelf aanhaalt, blijkt dat verzoeker dit incident in de tijd situeert door middel van maanden voor zijn vertrek (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 23 oktober 2017, p. 6). Voorts heeft verzoeker, in tegenstelling tot wat hij thans in het eerste middel van zijn verzoekschrift voorhoudt, nooit verklaard dat deze aanslag in 2013 plaats greep. Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de commissaris-generaal zijn verklaringen door elkaar heeft gehaald.

Door er verder in het eerste middel nog het incident op het gerechtsgebouw uit te pikken en voor te houden dat de commissaris-generaal op dit relatief kleine incident focust, poogt verzoeker de motieven van de bestreden beslissing te minimaliseren, doch slaagt hij er niet in de voorgaande motieven, die steun vinden in het administratief dossier en pertinent zijn, te weerleggen of te ontcrachten.

Wat betreft de overstromingen in zijn regio in 2010, kan er vooreerst op worden gewezen dat verzoeker niet betwist dat hij, gevraagd naar eventuele gevolgen en schade die hierdoor werd opgelopen, hierover helemaal geen verdere informatie kon aanreiken en dat hij enkel stelde dat er geen velden waren in zijn regio en dat er over zulke zaken niet werd gepraat (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 23 oktober 2017, p. 11). Voorts is het opmerkelijk dat verzoeker de overstromingen die in juli 2015 in zijn regio plaatsvonden niet vermeldde, niettegenstaande deze kort voor zijn vertrek uit Afghanistan plaatsvonden. Dat deze niet zouden hebben plaatsgevonden in zijn district, doet hieraan geen afbreuk. Het is immers weinig aannemelijk dat verzoeker op het ogenblik dat hij zijn regio verliet niet op de hoogte zou zijn geweest van de overstromingen die kort daarvoor in zijn provincie zouden hebben plaatsgevonden en die een mogelijke hindernis zouden kunnen vormen voor zijn vertrek.

In het tweede middel laat verzoeker gelden dat hij op het CGVS een attest van de centrumarts heeft neergelegd waarin deze verklaart dat hij moeite heeft met communicatie en onbewust foute antwoorden geeft en zeer kwetsbaar is, wat kan passen in een post-traumatische stress stoornis. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal hiermee rekening had moeten houden. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, blijkt uit dit medisch attest evenwel niet dat verzoeker niet in staat zou zijn om te antwoorden op eenvoudige zaken over zijn directe leefomgeving. Dat eruit blijkt dat de communicatie rond zijn problematiek erg moeilijk verliep, hoeft immers niet te betekenen dat verzoeker ook moeite zou hebben om te antwoorden op eenvoudige zaken over zijn directe leefomgeving. Bovendien wordt in het genoemde attest geen medische diagnose gesteld. Er wordt enkel gesteld dat verzoeker kwetsbaar en weinig weerbaar "*lijkt*", dat hij veel psychosomatische klachten heeft, dat hij niet in staat "*lijkt*" om de geboden hulp te benutten en dat de communicatie "*rond zijn problematiek*" erg moeilijk verloopt. Uit het gehoorverslag blijkt ten slotte dat de gehoren op het CGVS op een normale wijze hebben plaatsgevonden en dat verzoeker, wanneer hem werd gevraagd zijn asielaas uiteen te zetten, in staat bleek op spontane wijze voldoende precieze en omstandige verklaringen af te leggen.

Waar verzoeker in het tweede middel nog wijst op zijn gebrek aan scholing, wordt er op gewezen dat de kennis die van verzoeker werd verwacht in de bestreden beslissing niet van een onredelijk hoog niveau is. Verzoekers ongeletterdheid vormt geen afdoende verklaring voor de lacunes in zijn kennis inzake de regio waar hij gedurende zijn hele leven beweert te hebben gewoond. Ook van personen met een lage scholingsgraad mag immers worden verwacht dat zij kunnen antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent hun directe leefomgeving en de regio waarin zij heel hun leven beweren te hebben gewoond, alsmede dat zij een aantal basiszaken kennen en dat zij een aantal gegevens op een doorleefde wijze kunnen situeren. Verzoeker bleef wat dat betreft echter in gebreke. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met verzoekers analfabetisme. Er werden verzoeker immers geen vragen gesteld waarvoor hij, om erop te kunnen antwoorden, over een bepaald opleidingsniveau diende te beschikken. De vragen die aan verzoeker werden gesteld, waren eenvoudig en duidelijk. Verzoeker begreep ook kennelijk de logica en de inhoud van de vragen. Daarenboven heeft het vastgestelde gebrek aan kennis inzake zijn regio van herkomst betrekking op elementen uit zijn persoonlijke leefwereld en zijn deze elementen dermate significant dat zijn profiel geen afdoende verschooning vormt voor de vastgestelde lacunes in zijn kennis hiervan.

Uit het geheel van de voorgaande motieven blijkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij daadwerkelijk afkomstig is uit het district Maidan Shahr van de provincie Wardak. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben afgespeeld. Van enige tegenstrijdigheid is in deze, in tegenstelling tot wat verzoeker in het derde middel voorhoudt, geen sprake.

De voormelde vaststellingen volstaan tevens om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissing geldende artikel 48/6, tweede lid, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan. Waar verzoeker in het derde middel nog wijst op het feit dat zijn vader werd gedood en daarbij verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke

schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker niet heeft aangetoond afkomstig te zijn uit het district Maidan Shahr van de provincie Maidan Wardak, en dat er bijgevolg geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Zoals hoger werd vastgesteld, maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het district Maidan Shahr van de provincie Maidan Wardak, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Te dezen brengt verzoeker evenwel geen elementen aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen:

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de asielzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de asielzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren.”

Te dezen maakt verzoeker op generlei wijze aannemelijk dat zijn asielaanvraag niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Een schending van artikel 27 van hoger aangehaald koninklijk besluit wordt dan ook niet aangetoond.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.11. In de mate dat verzoeker in het vierde middel aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient ten slotte te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.12. Waar verzoeker in meest ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.13. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN